

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at i de tre institutionstyper, der er tale om, nemlig arkiver, biblioteker og museer, bør staten overhovedet ikke tilskynde til eller finansiere forskning.

Når det gælder arkiverne, så skal folk selvfølgelig have forholdsvis fri adgang til disse arkiver, og hvis der er nogen, der vil kalde deres arkiv søgning for forskning, så er de sådanne set velkomne til det. Og er der tvivlstilfælde, hvor man ikke kan blive enige om, hvorvidt man skal have adgang til arkiverne eller ej, jamen så har vi rigsarkivaren til at træffe beslutning om det.

På biblioteksområdet er det vores opfattelse, at biblioteker ikke skal være en statslig eller en offentlig aktivitet. Det er noget, som skal privatiseres, og som skal drives som private virksomheder. Og så er det selvfølgelig dem, der i den sidste ende træffer beslutning om, i hvilket omfang de føler et behov for inden for deres område at igangsætte en egentlig forskning.

Og nøjagtig det samme vil være tilfældet for museerne. Museer er ikke en statslig eller en offentlig aktivitet, som vi fortsat skal ødsle så mange hundrede millioner skattekrone ud på. Det bør overlades til interessenter på markedet, som vil drive de pågældende virksomheder, og derfor kan vi jo af indlysende grunde slet ikke se, at der er et behov for det her foreliggende lovforslag.

Kigger man alligevel på de nærmere detaljer, så er der ingen tvivl om, at ministeren har tommelfingeren med på vægten, når ministeren skriver, at de administrative og økonomiske konsekvenser ikke vil være af betydning. Der er både administrative og økonomiske konsekvenser af det her, for der er nogle mennesker, som nu skal spille deres tid på at sidde i disse udvalg og holde hinanden beskæftiget, og så kan de så etablere et særligt organ, hvor formændene for disse udvalg kan mødes, og så kan de igen etablere et særligt organ, hvor de kan mødes med nogle andre formænd osv. Det er jo den måde, tingene fungerer på: Man møder sig ihjel og får ikke noget som helst konkret ud af det. Det koster nogle penge, for der er en masse arbejdstimer, som simpelt hen – der er masser, der er hundredvis af årsværk – går tabt, mennesker, som kommer til at sidde og beskæftige sig med det som ren og skær peddigørflertning, og det er der ingen grund til. Og derfor har ministeren tommelfingeren på vægten, når ministeren hævder, at det her ikke har nogle statsfinansielle konsekvenser. Det har det. Det kommer selvfølgelig til at koste noget. De pågælden-

de mennesker sidder der ikke i deres fritid. De sidder der med fuld løn og optjener pension og anciennitet, imens de sidder og spiller deres tid med at drikke kaffe med hinanden.

Og de administrative konsekvenser, ja, de er jo endnu værre, fordi dette lovforslag betyder, at nu vil der blive endnu flere papirgange mellem ledelsen, og til ministeren, som skal have afrapportering, og der skal, som det bliver beskrevet, aflægges årlige redegørelser osv. Det er unægtelig nogle administrative konsekvenser, og derfor synes jeg ikke, det er særlig ærligt at skrive under punkt D i forslaget, at det ikke har nogen konsekvenser.

Det undrer mig, at SF's ordfører ikke kunne finde ud af, hvilke institutioner det drejer sig om, for det fremgår jo dog trods alt også på side 4, nederst i anden spalte. Der er alle institutionerne oplyst, og listen slutter såovre på side 5. Og disse institutioner er for hovedpartens vedkommende nogle, som allerbedst kunne blive drevet videre som private institutioner, og derefter er det ikke op til Folketinget at fastlægge disse regler.

Fremskridtspartiet kan derfor af indlysende grunde ikke støtte forslaget.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg skal indledningsvis sige, at vi er positive over for lovforslaget i Enhedslisten.

Der er nogle ting, som vi gerne vil kigge på under udvalgsbehandlingen. Det er især sammensætningen af forskningsudvalgene, hvor vi synes, at nogle af de kommentarer, der ligger i høringssvarene, måske burde indarbejdes. Det er spørgsmålet om en offentlig indkaldelse af forslag til udvalgene, og det er også spørgsmålet, om formidling også indføres i grundlaget for arbejdet.

Og endelig vil jeg gerne spørge ministeren – og jeg vil egentlig foreslå, at det snart bliver en regel, når der fremsættes forslag til bemyndigelse, at man så begrunder, hvorfor det er en bemyndigelse, og hvorfor man ikke fastsætter i lovforslaget, hvordan forholdene skal være: Hvad er begrundelsen for, at det er ministeren, der bemyndiges til at fastsætte regler for ansættelsesprocedurerne? Hvorfor kunne de ikke på samme måde som sammensætningen af udvalgene i hovedtræk være fastsat i loven?

Jeg er godt klar over, at det måske er en detalje i denne her sammenhæng, men vi får i stigende grad her i Folketinget forslag – det ene lovforslag efter det andet – hvor vi bemyndiger